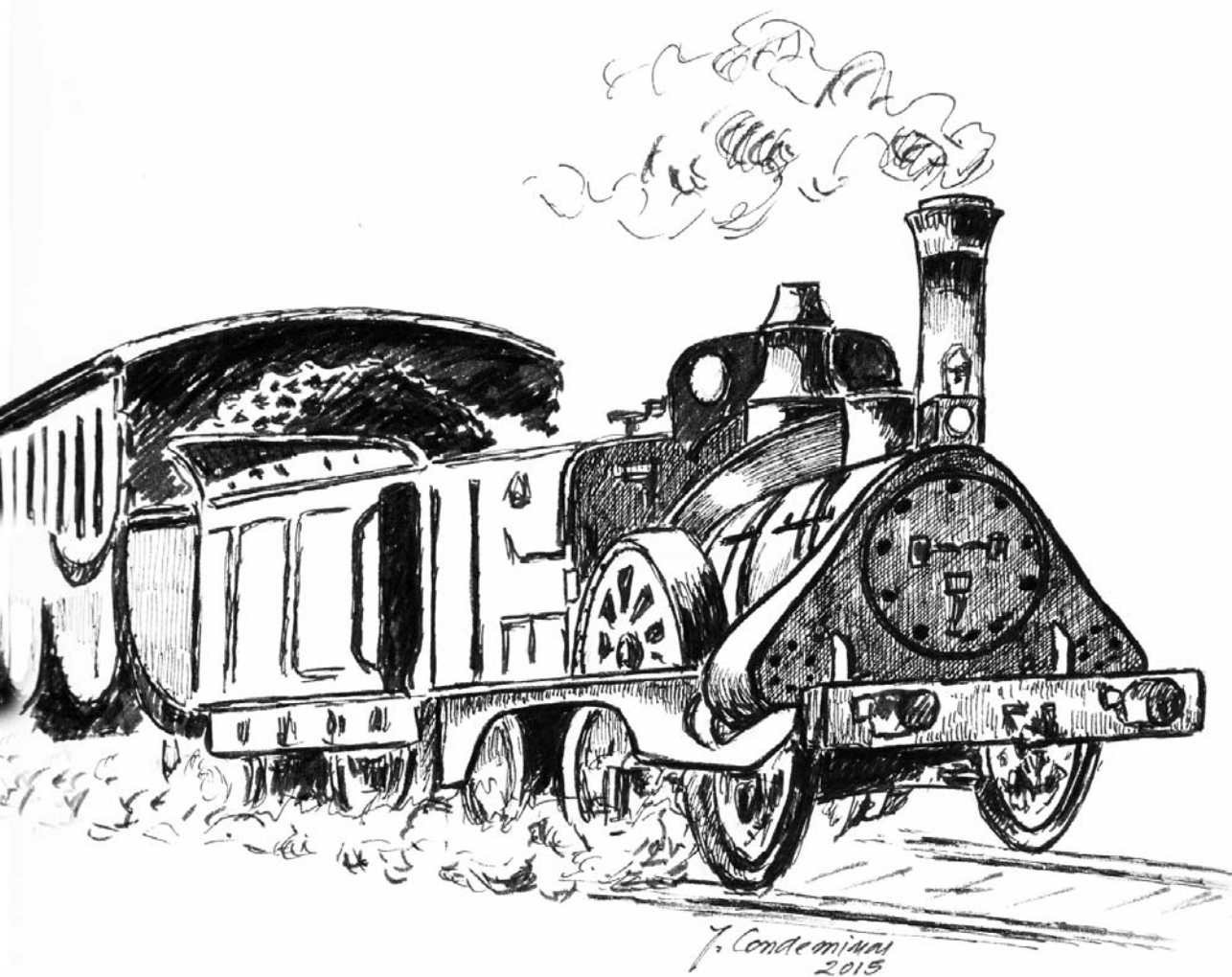

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 329, març del 2015

Homs

materials per a la decoració

Totes les novetats a la nostra botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i electrodomèstics

Tota mena de materials i maquinària per a la construcció, decoració, reforma o bricolatge. Dissabte matí obert fins a les 12.

Exposició de material de decoració
Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

Magatzem de material per a la construcció
Joan XXIII, Camí d'Alella (sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella
Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

TALLERS MASNOU

Genís Oliveras MULTIMARCA

Recollida a domicili i substitució de cotxe gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. ITV 100%
Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL • LABORAL
- COMPTABLE • ASSEGURANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

FINQUES MESLLOC

LLIGONA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

escola de música
Emma Calvo

**T'agrada cantar?
T'agradaria cantar gospel?
Vine-hi!**

C/Parlament de Catalunya 28, el Masnou
93 540 86 96 • 630 16 33 26

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Ignomínia. Pàg. 12

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

CONVOCATÒRIA ASSEMBLES GENERALS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA DE L'ANY 2015

D'acord amb els estatuts de Gent del Masnou, es convoquen les Assemblees Generals **Ordinària i extraordinària** per al diumenge dia 19 d'abril de 2015, a les 12 del migdia, al local social,

Més informació pag. 5

Editorial

TOTS ENS SENTIM SANTI VIDAL

Una vegada més la piconadora estatal ha burxat en les entranyes del nostre país, aquesta vegada en la persona del jutge Santiago Vidal el *crim* del qual consisteix a haver elaborat a títol personal i en les seves hores de lleure un esborrany de Constitució Catalana. Ves quina gosadia!

Resultat: el Consell General del Poder Judicial (CGPJ) li ha *regalat* 3 anys d'inhabilitació per exercir la seva funció de jutge, bo i perdonant-li, després d'una intensa deliberació, la inhabilitació perpètua o suspensió. Quanta generositat! La veritat és que a ningú no ens ha sorprès la sentència, sabent qui eren els prohoms que l'havien de dictar i a quins interessos responien. El mateix jutge Santi Vidal ja ho havia predit i repetit a través dels diferents mitjans de comunicació que han seguit el procés d'ençà que es va aixecar la veda i se'n va iniciar la cacera.

Amb el cap del jutge Santi Vidal ja tenen un nou trofeu per exhibir a les vitrines: l'estatut desnerit, el nonat pacte fiscal, la immersió lingüística, la consulta del 9N, la llei de consultes, la imputació del president Artur Mas i col·laboradors... i la festa segueix.

El fet és que, si la pretensió és apaiavagar el moviment sobiranista, els efectes que estan aconseguint són justament el contrari. A cada nova bastonada la reacció no es fa esperar i s'incrementen les files d'independentistes fins i tot en terrenys que no hi eren gens adobats i que donaven per bo l'estatus de relació Catalunya-Espanya, sense més pretensió que una bona relació amistosa i un tracte equitatiu.

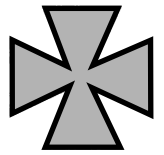
Arribats en aquest punt, les properes fites electorals se'ns presenten com a transcendents. En primer lloc les eleccions municipals del 24 de maig (24M), que, malgrat el seu caràcter intrínsecament local, significaran per a molts un primer test per mesurar la temperatura independentista. Caldrà restar amatents a la suma de regidors que n'obtinguin els partits posicionats clarament a favor de la independència. En segon lloc i definitiu, les autonòmiques del 27 de setembre (27S), que, aquestes sí, caldrà prendre com un plebiscit clar i català, sense embuts ni subterfugis. D'aquestes darreres en dependrà la sortida a tot l'entrellat.

Ben segur que tota la maquinària de l'ANC i Òmnium tornarà a funcionar en la seva tasca mobilitzadora i de sensibilització com ho sap fer i esperem que els partits partidaris de la independència i els seus líders sabran estar a l'alçada de les circumstàncies per no malmetre l'oportunitat històrica a la qual ens encarem. Vinga, doncs.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
CONVOCATÒRIA ASSEMBLEA DE GDM	5
CONVERSES <i>Sumpci Vilalta</i>	6
L'ARBITRARIETAT AL PODER <i>Joan Camps</i>	8
MEMÒRIA <i>Joan Maresme Duran</i>	9
HISTÒRIES DE LA VILA <i>Joan Muray</i>	10
L'IGNOMÍNIA VENIA EN TREN <i>Josep Condeminas</i>	12
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT <i>Carles Maristany</i>	13
PARLEM DE LLIBRES <i>Pere Martí Bertran</i>	14
ARRAN DE SÒL <i>Pledebuit</i>	15
CRÒNQUES <i>Joan Muray</i>	16
DITES I PERSONATGES POPULARS <i>Albert Vidal</i>	16
GENT DEL MASNOU INFORMA	17
TEATRE CAPITAL <i>Rosa M Isart</i>	18
LA PUNTA DE LA LLENGUA (63) <i>Esteve Pujol i Pons</i>	13
LA CUINA DE L'ANTÒNIA <i>El Cullerot</i>	19
43 APLEC DE LA SARDANA DEL MASNOU 2015	20
ELS GRUMETS DEL QUETX <i>Joan Muray</i>	20

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Març 2015 --

1	diumenge	Aymar
2	dilluns	Riera
3	dimarts	Fàbregas
4	dimecres	Viayna
5	dijous	Dominguez
6	divendres	Aymar
7	dissabte	Ocata
8	diumenge	Ocata
9	dilluns	Fàbregas
10	dimarts	Riera
11	dimecres	Dominguez
12	dijous	Aymar
13	divendres	Ocata
14	dissabte	Riera
15	diumenge	Riera
16	dilluns	Dominguez
17	dimarts	Aymar
18	dimecres	Ocata
19	dijous	Riera
20	divendres	Fàbregas
21	dissabte	Viayna
22	diumenge	Viayna
23	dilluns	Aymar
24	dimarts	Ocata
25	dimecres	Riera
26	dijous	Fàbregas
27	divendres	Viayna
28	dissabte	Dominguez

St. Josep

29	diumenge	Dominguez
30	dilluns	Riera
31	dimarts	Ocata

S
E
T
M
A
N
A
S
A
N
T
A

-- Abril 2015 --

1	dimecres	Aymar
2	dijous	Fàbregas
3	divendres	Fàbregas
4	dissabte	Fàbregas
5	diumenge	Fàbregas
6	dilluns	Riera
7	dimarts	Dominguez
8	dimecres	Ocata
9	dijous	Viayna
10	divendres	Riera
11	dissabte	Aymar
12	diumenge	Aymar
13	dilluns	Fàbregas
14	dimarts	Riera
15	dimecres	Viayna
16	dijous	Dominguez
17	divendres	Aymar
18	dissabte	Ocata

Dimenge i
dilluns
de Pasqua

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viayna C Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

h o c r e c f a n t à s t i c a b o ú s t i a n o b e r t a c o l d a m b

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor o inicials. En cap cas no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

GRÀCIES

Que la nostra mare era de les poques històries vives que quedaven al Masnou, ho sabíem. Però la celebració de l'acte de comiat del dia 5 de gener ens ho va confirmar. L'església de Sant Pere era plena, tot i que hi va haver molta gent que o bé no hi va poder assistir, i ens ho va fer saber, o bé també les persones que, donat que no hi va haver gaire temps des que va morir el dia 4, fins a les 12 del dia 5, no van assabentar-se del fet i ens han fet arribar el seu condol a mesura que se n'anaven

assabentant.

L'Antonieta de Can Malanit era coneguda i també estimada. Suposem que pels anys que va tenir la parada de verdurens al mercat antic o quan va estar al front de la botiga de Can Noni. I, diguem-ho clar, perquè va viure la major part de la seva vida al cul d'Ocata.

Més d'una persona ens va fer saber quant els havia ajudat en temps de penúries. Una d'elles en concret va dir-nos: Gràcies a la vostra mare, jo vaig tenir Reis de petita.

Perdre la mare, per gran que sigui, tant ella com nos-

altres, ens fa sentir orfes. I la companyia de tota la gent que va voler estar al nostre costat, tant al tanatori com a l'església, ens ha ajudat molt a assumir aquesta orfandat. Per això, des d'aquí us volem donar les gràcies a tothom. Si no ho féssim, com ens havia ensenyat ella, potser tornaria (com deia ella) a estirar-nos els peus. Per tant, gràcies. Gràcies per haver-hi estat, per haver compartit el nostre dol i també per agrair tots plegats tots aquests anys que hem pogut viure amb ella. No era la dona perfecta, però era la nostra mare; i la vostra presència ens va donar ànims per seguir endavant.

GRÀCIES a tothom!

**Pepita, Soledat, Consol,
Rosa i Núria Puig i Rosés**

El Masnou, 11 de febrer del 2015

ADELA ADAM

Quin greu quan em van dir que estaves malalta i quin greu quan vaig saber que havies marxat.

Com deia en Pla, nosaltres teníem un grau d'amistat dels "saludats", però tampoc fan falta massa avals per saber amb qui aniries, o no, a prendre un cafè.

La teva gent, als quals donaves les gràcies per la seva amistat, estava trista; però el teu comiat ens va reconfortar, música, poesia i sobretot amor, molt d'amor.

Quina manera més maca i sincera de dir adéu.

De marxar, tots hem de marxar, tard o d'hora, però marxar deixant tan bon record és sublim.

Gràcies, Adela, per ser en el meu espai de vida; potser ens tornarem a trobar, però si no ens trobem, sempre recordaré els petits moments que ens vam regalar.

Lluís Valls Marí

CONVOCATÒRIA ASSEMBLEES GENERALS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA DE L'ANY 2015

D'acord amb els estatuts de Gent del Masnou, es convoquen les Assemblees Generals **ORDINÀRIA** i **EXTRAORDINÀRIA** per al diumenge dia 19 d'abril de 2015, a les 12 del migdia, al local social,

ASSEMBLEA ORDINÀRIA

PROPOSTA D'ORDRE DEL DIA:

- 1/Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de l'Assemblea Ordinària de l'any 2014.
- 2/Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2014 (*)
- 3/Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2015 (*)
- 4/Presentació de la memòria de l'any 2014 i projectes per al 2015
- 5/Suggeriments i preguntes

(*) L'estat de comptes del 2014 i el pressupost del 2015 seran, a partir del dia 19 de febrer, a disposició de tots els socis al local social per a la consulta i estudi previ.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta d'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans del dia de la celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA

ORDRE DEL DIA:

Punt únic: Renovació dels càrrecs de Vicepresident, Tresorer, Vocal de Cívica i Vocal de Recreativa (*)

(*) D'acord amb els estatuts, per presentar candidatures a qualsevol dels càrrecs de la Junta Directiva caldrà el suport del President, la mateixa Junta Directiva, o bé d'un mínim de 10 socis. A tal efecte, el cens actual de socis restarà a la Secretaria de l'Associació a disposició de tots els socis interessats a presentar-se com a candidats.

Cordialment, **Joan Casals i Agustí**. President de Gent del Masnou

GENT AMB GENT CONVERSES

Sumpci Vilalta Carrillo Una lluitadora ocatina

...estic sempre disposada a aprendre dels altres.

Assumpció Vilalta Carrillo 58 anys casada i mare de tres fills, una noia i dos nois és Mestra d'escola i de català i està llicenciada en Filologia Romànica Francesa.

Nascuda en el si d'una família arrelada al Masnou, afirma el sentiment de pertinença dient que és ocatina. Igual que la majoria de catalans favorables al "dret a decidir", com a expressió nacional inalienable del fervor democràtic, parla amb orgull de l'avi nascut a Múrcia i la iaia de la Franja de l'Aragó com a aval tangible de la plena integració de tanta gent que, no havent nascut aquí, estimen aquest país. Recuperant-se d'una fractura de tibia i peroné de fa mesos, encara camina ajudada d'una crosca; però, tot i patir aquesta limitació, se la veu animada com si no li passés res i, en voler entrevistar-la, s'apropa amb el seu somriure dient: *Aquesta conversa em fa una mica de vergonya... Sóc una persona normal i corrent, no sé si trobaràs res prou interessant. Un començament que incita a la curiositat i un bon presagi just abans d'arrencar el diàleg.*

No és falsa modèstia ser només la Sumpci?

No és immodèstia; crec que sóc sincera ja que tendeixo a ser crítica amb mi mateixa, d'allò de què estic contenta no me n'amago, però tampoc no en parlo gaire. Més aviat procuro ser conscient dels meus defectes i estic sempre disposada a aprendre dels altres. M'agrada el meu poble, m'estimo la meua família, tinc bones amigues i amics, m'ho passo bé a la meua feina, participo en projectes i tinc un munt d'aficions com caminar, llegir, l'art, la música... coses que fan la vida més agradable.

Dubtes a dir alguna cosa?

Bé, és que dit així sembla que tot siguin flors i violes! Acostumo a tenir bon caràcter i força paciència, tot i que després de tants dies tancada a casa per culpa d'aquest turmell, ja començo a perdre-la! Però també tinc el meu geni...; a vegades petites coses que no van prou bé s'acumulen i esclato, sortosament això passa més en l'àmbit familiar. També és una manera de compartir sentiments i trobar comprensió; una discussió apassionada amb raó o sense convida a la reflexió i moltes vegades afloren solucions immediates i molt efectives en conflictes que d'altra manera quedarien enquistats.

I a l'escola, amb els nens, com reacciones?

Mira, jo sempre he pensat que és més fàcil ser mestra que ser mare. Amb els infants és essencial ser comprensiu i pacient, però sovint cal adoptar una actitud seriosa per reconduir alguna rebequeria o una baralla; els petits a vegades abusen de la condescendència, però també mesuren molt bé l'autoritat quan s'imposa pedagògicament. Per a mi ser mestra és una manera d'enfocar la vida, és un descobriment constant, és emoció i complicitat. Em vaig adonar que volia dedicar-me a l'ensenyament quan feia de cap a l'Agrupament Escolta Foc Nou. Va ser el primer contacte amb nens i nenes i amb el món de l'educació, tot i que era

en temps de lleure. D'aleshores ençà que la meua feina ha girat al voltant de la mainada i he intentat d'arribar a cadascú, sigui quin sigui el seu punt de partida, educant en valors i acompanyant-los en els aprenentatges. Penso que els nens i nenes han de ser feliços a l'escola, han d'adonar-se que són importants per als mestres i que la seva evolució com a persones i alumnes té sentit per als docents.

La feina de mestra no és senzilla ni sempre plaent, per això és important de treballar en equip, tenir un projecte clar, objectius... per anar superant els entrebancs.

Com encaixes en aquest món tan canviant que ens ha tocat de viure?

Intento adaptar-me a les situacions i canvis que em toca viure amb més o menys èxit. La societat actual és molt diversa, la crisi afecta tothom de manera diferent, venim d'una benaurança on tot era fàcil. Ara la situació ha canviat, els joves estan indignats i tenen raó en molts aspectes; està bé que lluitin pel que volen. Són ells qui han de canviar les coses i hi ha molta feina a fer: treball, educació, energia, millores socials, habitatge, cohesió, cultura... una llarga llista per aconseguir un món més just, més lliure, més sostenible, més solidari... Però no n'hi ha prou d'estar indignat, cal compro-

metre's.

A nivell laboral les noves tecnologies també s'han fet presents a les escoles i he hagut de formar-me de la mateixa manera que ho he fet en temes pedagògics. M'agrada estar al dia. I aplicar amb bons resultats el coneixement adquirit en els cursos o seminaris m'ha fet encara més plaent l'ofici d'ensenyar.

No és molt repetitiva la teva feina?

M'interesso per conèixer i aprendre diferents metodologies i recursos que m'ajudin a millorar el treball amb l'alumnat, que potenciïn les seves capacitats i destreses i les ganes d'aprendre. En l'ofici de mestre sempre t'has de renovar, adaptar, inventar. Has de ser receptiu i creatiu per trobar solucions als problemes que sorgeixen en un moment donat, per això no hi ha dos dies iguals, de la mateixa manera que cada infant és diferent. I cal adonar-se del valor positiu que representa aquesta diversitat en l'aprenentatge.

A l'hora de treballar amb nens i nenes m'agrada planificar, organitzar i dur a terme experiències educatives que tinguin estructures cooperatives que fomenten la participació entre l'alumnat. En aquest tipus d'organització els companys i companyes s'ajuden els uns als altres, tot l'alumnat s'implica en el seu procés d'aprenentatge.

Utilitzar la interacció entre els alumnes com a ajut entre iguals és un recurs molt potent com a suport a l'aprenentatge i a la inclusió.

Com va començar la teva participació en el moviment independentista?

Tot va venir de la consulta sobre la independència de Catalunya que es va fer a Arenys de Munt el 2009. Al Masnou un grup de gent i d'entitats vam convocar una Assemblea Ciutadana per organitzar la Consulta el 13D. D'aquí va sortir **Al Masnou decidim** i 86 voluntaris. La resposta: 3975 votants, dels quals 3727 van votar sí. L'endemà em sentia cansada però molt contenta i orgullosa dels resultats assolits. Ho havíem aconseguit sense recursos econòmics, amb l'Ajuntament en contra, en poc

temps... però amb una gran dosi d'il·lusió, d'imaginació, de força. Havia tingut el privilegi de conèixer persones compromeses, inquietes i molt decidides. A tot el país es respirava un aire d'haver iniciat un canvi, sobretot pel que fa a la democràcia i tothom sabia que, encara que molts s'entestaven a dir que les consultes no eren vinculants, el fet de consultar democràticament la voluntat del poble ja ho era de vinculant. I vam plantejar-nos de continuar treballant en aquest sentit. El mateix passava arreu del país i la majoria de persones que havien participat a fer possible la consulta volien seguir col·laborant per aconseguir la llibertat de Catalunya.

És aquí que apareix l'ANC?

De fet vam continuar treballant com *Al Masnou Decidim* fins que vam començar a tenir notícies de la Conferència Nacional per l'Estat Propi. Al Masnou ens vam constituir oficialment el 31 de gener de 2012 com a Territorial, però ja havíem participat en debats, actes, manifestacions...

D'aleshores ençà hi hem participat amb força empena i energia; han estat tres anys de no parar. Campanyes adreçades a les persones, a les entitats... sempre mitjançant la conversa, el diàleg... informant, convencent, trencant el gel, demanant l'opinió i intentant d'arribar a tothom per aconseguir una majoria social i fer que una gran part de la població se senti inclosa en el procés. El nostre treball de formigueta, amb el de totes les territorials i la incorporació d'entitats com Òmnium o l'AMI han mobilitzat un nombre tan gran de persones que han provocat un seguit d'accions i compromisos de partits polítics i del President de la Generalitat, que han culminat en la consulta del 9N i uns resultats impensables un temps enrere.

La política de primera divisió ha estat liderada per l'ANC i, en confiar-la de nou al partidisme, no tems que tota la feina feta se'n vagi en orris?

Home, no ens enganyem, durant el temps que van trigar a arribar a l'acord del 14 de gener vaig patir, però a la vegada em negava a ser pessimista.

L'acord entre el President de la Generalitat i el cap de l'oposició, d'entrada em va decebre; en primer lloc per la data, que veia molt llunyana; després perquè la proposta d'una candidatura transversal em semblava molt adient ja que el que estem reclamant contínuament és unitat i per tant no s'avenia gens amb el que jo pensava. Ara, un cop paït, valoro la data com un temps per arribar a les persones que encara se senten indecises o desinformades, ampliar la majoria i consolidar la cohesió social. Per altra banda estic convençuda que els polítics ens la faran ballar, però la ciutadania no acceptarà gaires enfrontaments. Catalunya no vol tornar enrere i la situació actual no s'aguanta per enlloc. Els polítics han de respondre a les demandes del país; no els tocarà més remei que posar-se d'acord, hauran de centrar-se en uns punts comuns i evitar la lluita partidista. Volem unes eleccions plebiscitàries que ofereixin una lectura clara a les institucions internacionals i als estats. L'11 de Setembre és l'inici de la campanya electoral, potser ens trobarem altra vegada en una gran mobilització, la nostra llibertat bé s'ho val.

Vet aquí el voluntariat entusiasta d'una dona corrent que, com si res, ja ha fet quasi tots els deures d'una vida, ha tingut tres fills, ha plantat uns quants arbres i voldria tenir temps per escriure un llibre.

L'ARBITRARIETAT AL PODER

Joan Camps i Ortiz

Que Junqueras es desmarqués de Mas era previsible mentre el desgast del Govern de CiU anava perdent intenció del vot que recollia íntegrament ERC. Com deia Felipe González: *No hi fa res que un gat sigui blanc o negre, només cal que caci ratolins*. Ja sé que assimilar metafòricament gats amb partidisme i ratolins amb vots és una perversió antropòfaga, però la història de la democràcia postfranquista ja ens ha demostrat que el poder és susceptible de pervertir la ment de qualsevol animal racional quan aquest s'adona que viu enmig d'un parc d'espessiments domesticables on els depredadors, els animals polítics, són els qui hi campen millor. Perquè des de la política és on s'aconsegueixen millor els efectes, la caça massiva de ratolins des dels més incauts fins als més llestos, sense que es noti el parany, on les promeses electorals són el formatge i la trampa són les lleis contaminades per la perversió constitucional. Sense que es noti, l'efecte és més letal que la llei de la selva, mentre que el mateix parc administrat per mantenir la conservació de l'espècie, sense la intervenció depredadora dels animals polítics, seria d'allò més semblant al paradís.

Tothom acaba assolint el pedestal que mereix; vet a saber si Junqueras està sota la pressió dels seus partidaris, aquells qui van fer la petaca a Carod-Rovira enmig dels efectes col·laterals d'aquell combat. Així de memòria em sonen els Puigcerçós victoriosos, però també els Ridaó, els Carretero, els Benach oblidats o desapareguts, reemplaçats ara per prometedores llumenes. Els animals polítics, a diferència dels animals irracionals, són la mena de depredadors que no respecten ni la seva pròpia espècie. Sigui Junqueras o no qui ha frenat la proposta de Mas, el fet és que tots plegats hem encarat el rumb d'esquena al "procés" malbaratant tots els esforços que la societat civil havia esmerçat agermanant els vots d'una gran majoria de catalans al marge de la seva adscripció de partit. Si

l'estratègia d'entretenir-nos amb les municipals i distreure'ns de l'ànsia col·lectiva de les plebiscitàries pretenia esgarrapar uns quants vots dels uns contra els altres, potser sí que finalment podrà corejar-los victoriosament encara que tots el vots arplegats no signifiquin gaire més que un miserable plat de llenties; però el flac favor que els partits han fet al procés per a la independència, a hores d'ara és irreparable.

El mes passat pronosticava els llargs mesos que ens depararia el circ de les eleccions municipals, però no podia imaginar que la política que honora el parlament ens servís l'entremès escènic titulat: **Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política** on, en la sessió del dia 23 de febrer, cada grup parlamentari aspirava a obtenir rèdits electorals sotmetent la parella Pujol- Ferrusola i el seu primogènit, Jordi, en un tercer grau de comissaria sinistra que encaixaria en la sèrie televisiva Gotham. Els honorables Meritxell, Oriol, Jordi, Santi, Marc, Carlos i Isabel haurien fet millor paper si enlloc d'assessorar-se en paperassa de diaris haguessin pres model del cinema clàssic de les sèries de l'advocat Perry Mason, l'escriptora Jessica Fletcher o els famosos detectius Colombo i Poirot, ja que una cosa és que les astracanades del Polònia entretinguin el personal decebut de la política i una altra cosa és que els il·lustríssims s'exposin a les

càmeres del 3/24 fent un ridícul extrem gairebé impossible de caricaturitzar ni deixar cap marge per a la paròdia.

Volien fer llenya dels compareixents basant-se en rumors i mitges veritats. Fins i tot a mi m'havien convençut que el primogènit dels Pujol-Ferrusola era el "playboy" del clan amb un cotxe d'alta gamma per a cada dia de la setmana, sense especificar que eren cotxes de segona mà ocasionals, o sigui, cotxes que restaurats es convertien en peces de col·leccionista i a la vegada eren una inversió molt més sòlida que les fraudulent accions de Bankia en el cas millor i també mes rendibles que les acreditades Criteria en el cas pitjor. La premsa d'investigació cavernícola que rep informació filtrada de les institucions judicials, policials i fiscals haurà de ser molt més curosa a l'hora de comprar bou per bèstia grossa i evitar injúries i calúrnies interessades.

La veritat és que Jordi Pujol i Ferrusola va justificar per què era ric, no sé si més ric que Felipe González, que Aznar, Blesa o l'Ana Mato, però segur que, de rics molt més rics que ell, n'hi ha arreu de l'Estat, amb indicis més rellevants de blanqueig de capitals, d'evasió fiscal, de tràfic mafiós i corrupció, però ningú no els empenya. Probablement el fet de ser català i ric és un detonant que excita la curiositat, el rigor i el zel justicier del poder? L'única prova fefaenta de la sessió fou el famós CD de la Camarga, però el PP l'ha convertit en secret d'Estat.

Memòria

Joan Maresma Duran

El dia 15 de gener d'enguany vaig estar amb el pare a l'Arxiu Històric Municipal. Allà hi havia una colla d'avis a qui reuneixen –o es reuneixen– amb relativa freqüència –imagino que hi van els qui poden; el pare ens va comentar que hi havia estat dues o tres vegades– per posar nom a persones que apareixien a fotografies dels anys 30 i 40. O almenys aquest va ser l'assumpte d'aquell dia.

Al pare el van venir a buscar a casa i el van portar a l'arxiu en cotxe. La Mari i jo ens hi vam afegir una miqueta més tard. Allà hi havia d'altres avis asseguts en dues taules, que parlaven de diferents fotografies i de les persones que hi sortien i que ja eren totes mortes, suposo. Hi havia diverses fotocòpies de fotografies i en moltes sobre el cap de les persones hi havia un número per facilitar la feina: "Qui és el número 3?"

A la taula del pare hi havia sis persones. I de vegades els avis no estaven al cas: "Quin número heu dit?", o eren encara a la fotografia anterior i no sabien de què ni de qui parlaven, o no es posaven pas d'acord: "El qui és al costat de l'alcalde Buch no era en Pau, era en Pere"... "No, no. No era ni en Pau ni en Pere, era en Berenguer", o començaven a explicar històries relacionades –o no– amb les fotografies: "Al *cuartell* de la guàrdia civil n'hi havia un als anys 40 que repartia

cada *hòstia*...", "Aquesta fotografia la vaig fer jo abans de la guerra i érem a Tiana; me'n recordo com si fos avui, el de l'esquerra és el senyor Cusí, el dels laboratoris, i...", "A la guerra n'hi va haver uns que van anar en barca fins a Mallorca. N'hi havia de Teià i de Mataró i del poble; i van haver de fugir perquè si no els haurien *pelat* aquí els *rojos*...". Els avis tampoc no hi sentien gaire bé o no veien bé les fotografies, coses pròpies de l'edat. Però sí que recordaven moltes coses, molts fets, molts esdeveniments: "La qui és a l'esquerra del número 7 és la *Madroneta* i eren a la *Casa Benèfica* perquè aquell dia hi havia..." Potser no en sabien la data exacta, però jo tampoc no sóc capaç de datar fets concrets i molt menys concretar el dia i l'hora d'algun succés de la meua vida. En alguns casos, sí. Els avis també.

Personalment, vaig trobar aquesta iniciativa molt loable. I aquell matí em va semblar entranyable. I la feina a

l'Arxiu Històric és ben interessant, ja que són fets i persones del poble i és una manera ben bonica d'intentar conservar la història i posar noms i cognoms a rostres del passat.

Vivim en una societat –almenys els qui vivim en la gran ciutat– en la qual el temps és or i sempre s'han de fer activitats productives. I on l'important és guanyar diners per pagar els comptes... I ningú no té temps d'escoltar els avis. Ni de passar un mínim de temps amb ells, ni de compartir el seu coneixement o els seus records... I molta gent es pensa que és invencible –als 20 anys un sí que se n'hi ha de sentir– i que la vellesa és per als altres. Però també és veritat que la vellesa es considera quelcom execrable i que s'intenta dignificar des de temps immemorials... La idea que de vells es disfruta d'algun benefici que abans no es podia atrapar –saviesa diu la llegenda– és una fal·làcia: el nen s'imagina de jove, el jove s'imagina de madur, però els adults mai no fantasiegen –fantasiegem– amb la senectut. Observo que quan més velles són les persones, major sol ser la seva mala educació, la seva supèrbia o la seva rancúnia –hi ha joves que són uns imbècils integrals i si arriben a vells ho seran encara més– amb les excepcions que vulgueu.

La imatge de l'ancià apacible i encantador –amb la qual ens consolem– existeix, no obstant. I la vaig gaudir aquestes vacances. I el dia 15 de gener en va ser un altre exemple.

PD. La tia Rosa en fa 86 el dia 16. Moltes felicitats.

Històries de la vila

Joan Muray

EL MASNOU... en femení – 1

La nostra vila, tan rica en història, especialment en història de la marina de vela del vuit-cents, on, com sabeu, tot eren capitans –no hi havia capitanes com ara–, potser per això, i perquè en temps pretèrits el paper de les dones era pràcticament obligatori de transcórrer a la llar, cuidant casa, marits i fills, no tenim gaires històries de dones que deixessin petja.

Tot i amb això, n'hem trobat algunes que val la pena comentar, tot i que només dues són nades al Masnou, una ho és per ascendència i les altres dues s'hi passaren quasi tota la vida. Totes són dones de lletres, sigui dins l'ensenyança o per la literatura. Són aquestes:

ROSA SENSAT i VILÀ

El Masnou 1873 – Barcelona 1961

Mestra. Estudià a l'Institut Rousseau de Ginebra i va conèixer diferents escoles europees. A Catalunya va portar a terme una gran obra pedagògica divulgant nous corrents. Va dirigir l'Escola del Bosc del 1914 al 1930 i el Grup Escolar Milà i Fontanals del 1930 al 1939.

Féu innombrables conferències i participà en diversos congressos, com: I Congrés Nacional d'Ensenyança Primària (Barcelona 1909).

III Congrés Internacional d'Ensejnement Ménager (París 1922) i al Congrés des Écoles Nouvelles (Niça 1932).

Va publicar diverses publicacions dins

el món de l'ensenyança, com:

– *Rapport présenté au III Congrès International d'Ensejnement Ménager* (1922)

– *Les ciències en la vida de la llar* (1923)

– *Cómo se enseña la economía doméstica* (1927)

– *Hacia la nueva escuela* (1934).

Del llibre "Les ciències en la vida de la llar", puc donar fe, ja que l'he llegit, que és, a més d'un llibre pràctic, molt amè i alhora serveix per introduir-te al món científic d'una forma planera. Dóna consells (pensem que era fa noranta anys) a les dones de l'època, però molts d'ells encara són pràctics per a tothom.

L'any 1965 fou donat el seu nom a l'Escola de Mestres Rosa Sensat.

CÈLIA SUÑOL i PLA

Barcelona 1899 – l'Ametlla del Vallès 1986

Esriptora. Era de nissaga masnovina, filla d'Antoni Suñol i Pla i d'Antònia Pla i Manent. El pare fou escriptor, industrial i polític; en aquest darrer apartat, fou el representant masnoví a les Bases de Manresa del 1892. Com a escriptor va fer-ho a la revista "L'Aureneta", feta a l'Argentina per catalans. I fou president de la Unió Catalanista.

Tot i residir a Barcelona als hiverns,

els estius els passaven a la seva casa del Masnou. Va conèixer el seu primer espòs, Kaj Hansen, a Davos (Suïssa) on havia anat per problemes de salut. El 1923, al tornar a Barcelona, es van instal·lar a Tiana (Maresme). El 1929, el marit va morir i la deixà amb un fill, Anton, que es deia com l'avi. Posteriorment Cèlia es tornaria a casar, amb en Joaquim Figuerola, amb qui va tenir una filla, Rosa.

La seva vida literària arrenca amb un premi, el Joanot Martorell (l'actual Premi Sant Jordi), que aconsegueix amb la novel·la "Primera part", que és publicada en ple franquisme el 1947, amb la consegüent censura, ja que per a les ments de l'època era massa oberta. Va escriure una altra novel·la i alguns contes, que romanen inèdits. El 1950 va publicar el recull "L'home de les fires i altres contes".

Ara, el passat 2014, ha estat de nou publicada la seva primera novel·la, ara íntegra, novel·la que al seu temps, tot i la censura, va causar un gran impac-

te. Cèlia Suñol i Pla, com podreu veure a la biografia de Walda Pla i Rosés (més avall), la seva cosina, també era de la família dels Manent, Marià Manent i Pla i el seu fill Albert Manent i Segimon. Tota una nissaga de literats.

MARIA DEL SAGRAT COR (Torner i Vives) – Valls, Alt Camp 1901 – el Masnou 1991

Monja i mestra. Tot i que nascuda a Valls, va passar la major part de la seva vida al Masnou, al Col·legi de la Sagrada Família, dedicada a l'ensenyança infantil de nois. Fou una "institució" envers els seus "nens", com anomenava els alumnes que havia tin-

gut al llarg de la seva vida.

Va arribar al Masnou recent complerts els vots i es dedicà sempre exclusivament a l'ensenyament dels nois. I, quan aquests deixaven als vuit anys (o en fer la comunió) el col·legi, ella procurava seguir-hi en contacte, contacte que, en anar a visitar-la, es traduïa en dos petons penjada literalment del coll de l'antic alumne, ja que era de talla menuda, però de gran cor. Aquesta efusió seva va donar peu a anècdotes divertides. Com la següent: una vegada hi havia una novícia arribada de bell nou del sud peninsular, la qual, tot baixant l'escala que mena al vestíbul del col·legi, va veure com la mare Maria petonejava un home (un dels seus nens). No va esperar gens per tornar amunt, com esperitada, i es presentà a la Mare Superiora quasi sense poder explicar-se; quan ho aconseguí, va dir-li que havia vist una cosa molt estranya, la Mare Maria i un home fent-se petons, a la qual cosa la Superiora, tot traient-hi importància, va dir: Ah, la Mare Maria!

Al llarg de la seva vida va rebre diversos homenatges, com el que li feren els antics alumnes l'any 1972 amb motiu de les seves Noces d'Or de vida religiosa, i el que li va retre el Consistori Municipal del Masnou en concedir-li la Medalla de Plata de la Vila l'any 1980.

MARIA CANALETA i ABELLÀ.

Barberà de la Conca 1895 – el Masnou 1980

Mestra. Càrrec que exercí al Masnou des del 1923 fins al 1966, quan es va jubilar, excepte els dos anys d'exili forçat a Pinarejo (prov. de Cuenca). El seu espòs, també mestre, Josep

Pericot i Llorensí, també el patiria, seria deportat a León; però per raons de salut s'exilià a Pinarejo amb els quatre fills: Josep M., Santiago, Jordi i Robert. Allà ella hi exercí també de mestra.

L'exili fou a causa de l'expedient de la *Comisión Depuradora de Barcelona*, per "*sus ideas catalanistas públicamente conocidas*".

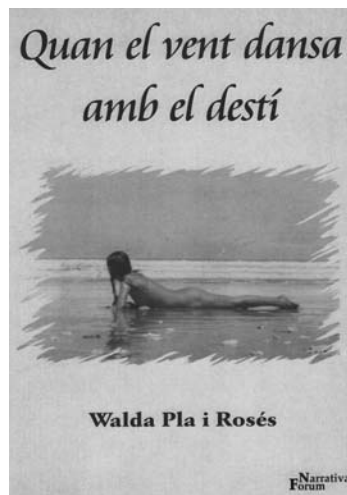
Passada la "depuració", retornaren al Masnou, on va tornar a exercir de mestra. El seu mestratge fou dels que deixen petja; les seves antigues alumnes no l'obliden mai. Al Masnou, ja en democràcia, l'Ajuntament li concedí la Medalla de Bronze de la Vila pels seus quaranta-tres anys de mestra masnovina.

Com a mostra del seu saber fer, vull esmentar una anècdota seva. Hi havia un vailet de sis anys que també anava a les Escoles Municipals, tot i que amb els nois. Tenia un problema, li costava aprendre a sumar i restar, i ella, tot que no era la seva obligació, per l'amistat amb la família, el va agafar pel seu compte i va dir-li: *Anem a fora el pati que m'has de collir unes quantes ametlles*. N'hi va dur un grapat i ella li digué: *Seiem aquí, al primer esglaó, i compta deu ametlles i te les poses al teu costat*. Ho féu així, i ella li diu: *Jo te n'agafo tres i digue'm quantes te'n queden?*. El menut sense pensar-ho li va dir que n'hi quedaven set. Ella va agafar un tros de guix i anotà a terra: $10 - 3 = 7$. A partir d'aquell moment el noi ho va entendre tot i amb els anys fou un bon comptable (Ramon Asensio i Cardell).

WALDA PLA i ROSÉS

el Masnou 1913 – 2014

Esriptora. Descendent de capitans i indians masnovins, amb vincles de parentiu amb escriptors de renom, com: Marià Manent i Cisa, Albert Manent i Segimon i Cèlia Suñol i Pla. Dona inquieta i d'una visió preclara, que va escriure molt, però que per desgràcia va publicar poc. Tot el que va escriure, encara que novel·lat, fou fruit d'experiències viscudes, fos a la seva vida o al seu entorn, a causa de la seva facultat nata per a l'observació.

Entre les novel·les publicades, hi ha:

- *Salt d'Euga* (1961)
- *Amarga Joia* (1968)
- *Quan el vent dansa amb el destí* (2009).

Totes elles de caire exòtic i sentimental. Precisament a la seva darrera obra publicada, aquesta visió reflecteix la hipocresia de la societat benestant dels anys 60 i 70 del segle passat a través dels ulls de la protagonista de la novel·la.

Una altra mostra del seu enginy són, com heu pogut comprovar, els mateixos títols de les seves obres, que, tot i ser per a novel·les o precisament per això, són ben originals i escaients per a cadascun dels seus continguts.

Malauradament, de l'obra inèdita que va deixar, no sabem què se'n farà. Per sort o, millor dit, dins la desgràcia, ja quasi centenària i quasi cega va deixar un manuscrit relatant el que havia estat la seva vida als darrers anys –desgràcies i hipocresies de certa gent que l'envoltava–, que per sort està en bones mans.

FONS CONSULTATS

- Gran Enciclopèdia Catalana
- Arxiu V. A. Ballester, el Masnou
- Arxiu-Biblioteca Muray, el Masnou
- Ramon Asensio
- Jordi Pericot
- M. Carme Giralt
- Carmina Portell i Ferrer
- Sara Masó i Maristany
- Butlletí de Gent del Masnou
- La Nostra Marina, de Palermó Anglès

LA IGNOMÍNIA VENIA EN TREN

Josep Condeminas

A l'any 1948 es va celebrar a Mataró el Centenari del primer tren d'Espanya, tren del qual el matoroní senyor Miquel Biada i Bunyol va ser el principal promotor. Bé, els picapunts dirien que el primer va ser el de Cuba, el 1837, ja que aleshores l'illa pertanyia a Espanya i, per tant, era territori espanyol; i, per cert, el senyor Biada també va formar part de la comissió d'empresaris que va dur a terme el tren cubà. Deixant a part aquest concepte diguem-ne... folklòric, el primer tren de la península va ser català i va fer el recorregut Barcelona-Mataró, història que gairebé tots coneixem i, per tant, era de natural orgull que a Mataró volguessin donar a la celebració del Centenari un caràcter nacional, ja que el motiu s'ho mereixia sobradament. A tal fi, és va formar una Comissió per dur-la a terme i és van sol·licitar els corresponents permisos. Quina seria la sorpresa quan el Governador Civil va negar que la commemoració tingués un caràcter nacional, ja que es considerava que el primer tren havia estat el de la línia Madrid-Aranjuez del promotor Marqués de Salamanca.

La indignació i protestes de l'Alcalde de Mataró i de la Comissió Pro-Centenari van ser tan enèrgiques que finalment el Governador Civil va destituir de manera fulminant l'Alcalde,

senyor Joaquim Boter de Palau, i en va nomenar un altre al seu lloc. Però això només va ser el principi del greuge. Immediatament el Govern Central va organitzar els actes commemoratius del Centenari del primer tren d'Espanya, naturalment el de la línia Madrid-Aranjuez i a tal afecte van emetre uns segells amb l'efigie del Marqués de Salamanca amb el lema "F.F.C.C. ESPAÑOLES, 1848-1948" tenint en compte que el trajecte madrieny no va ser inaugurat fins al nou de febrer de 1851, quasi tres anys més tard! O sigui, van fer passar el Centenari de Biada com si fos el del Marqués. A més, van encarregar al cineasta Edgar Neville el rodatge d'una pel·lícula commemorativa d'aquell esdeveniment, a càrrec del pressupost nacional, naturalment. A la pel·lícula no hi van escatimar mitjans, i el personatge del marquès el va interpretar el galant de moda d'aleshores, el català Alfred Mayo. I per a més escarni van utilitzar la mateixa locomotora, de nom "Mataró", rèplica de l'original que la Comissió catalana havia fet construir per a la celebració del Centenari. Com era d'esperar, el film va merèixer la *Mención especial a la mejor película*

del año 1948.

Molts encara recordaran el pas del tren del Centenari per davant del Masnou. Jo tenia set anys i en vaig poder veure l'arribada a Mataró. Recordo la gentada, les autoritats, així com els figurants vestits d'època baixant del tren. Malgrat l'oposició de l'Estat, la festa va ser molt lluada, encara que la resta d'Espanya ni se'n van assabentar i, possiblement, continuen pensant que el primer tren de la península va ser el del Marqués de Salamanca. En aquesta història potser alguns hi veuran connotacions amb les tibants relacions actuals del govern central amb Catalunya. Res més lluny de la meua intenció, ja que jo sols m'he limitat a relacionar una flagrant usurpació d'un fet històric en benefici d'un afany de protagonisme prepotent i absurd, per no dir un qualificatiu més aspre. També s'ha de dir, en honor a la veritat, que la medalla oficial commemorativa del Centenari portava el retrat del Marqués de Salamanca i, al darrere, el perfil del senyor Biada. Remordiments d'última hora?, o una manera més subtil de martellejar el clau de la ignomínia.

Font consultada: Internet

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Carles Maristany

UNA VISITA ESPECIAL

De l'Ermita a la Basílica tot passant per la Catedral, la Col·legiata, el Monestir, el Convent, l'Església, l'Oratori, la Capella, de tot pot trobar qui viatja per terra o mar enllà i sobtadament li agafi el desig de fer una visita a Nostramo o simplement entrar al lloc per avaluar el contingut, l'edifici o conjunt arquitectònic i pas a pas anar descobrint la bellesa, els secrets del lloc, esventats en veu alta, o bé anècdotes de personatges que l'han regit. Sempre, quan viatjo, m'agrada, si és possible, visitar el mercat, el cementiri i l'església.

El mercat, per la gent que hi acudeix, la flaire dels fruits, el color i l'olor de les espècies, la diversitat de fruits i verdures, la cridòria dels venedors, el regateig dels compradors... M'agrada badar-hi.

En el cementiri el visitant pot copsar el record de la família vers els seus difunts. Si els vius tenen presents els seus avantpassats, l'estimació que els professaven, es manifesta en cent detalls. Qui per falta de pecúnia no té un lloc propi digne, qui per l'ostentació de la tomba s'intueix que es tracta del difunt "més ric del cementiri" i que la família ha portat la veu cantant i "remenant les cireres" durant generacions.

Però deixem-nos de coses tristes i tornem al principi per continuar amb la visita a les esglésies. La visita sol ser breu, sempre falta temps, sempre el o la guia ja deixen fora esperant els ressaguers. Que no siguem nosaltres! Som hi! Empenyem la petita porta de la portalada, un petit esforç i ja som dins. La retina s'adapta en pocs segons a la penombra. Pot ser que entrem en aquesta església per primera vegada. Pot ser com a turista, per a una festa de bateig o de casament o bé a causa d'un funeral de familiar o amic. Pot ser que sols de tant en tant assistim a celebracions litúrgiques: per Nadal, Pasqua o per Tots Sants. Pot ser que senzillament hem sentit

una bonica música d'orgue que ens ha fet entrar per tafanejar i sense pensar-ho ens trobem dins d'aquest edifici consagrat, que sobtadament ens mostra el seu interior preciós i desconegut o bé ornat amb una austera grandiositat.

Els primers cristians ja es congregaven un cop a la setmana per fer l'oració i celebrar l'Eucaristia.

Al principi la reunió es feia en una casa, després en un edifici més a l'abast per facilitar l'assistència.

Una petita església de poble o una sumptuosa basílica en un lloc de nombrosa peregrinació tenen ben poc en comú. Totes dues, però, tenen per a tothom les portes ben obertes i apleguen regularment els fidels per resar i celebrar la Missa.

La major part d'esglésies són orientades vers llevant, ja que la sortida del sol és un símbol del naixement de Crist. Davant l'església sovint es troba una plaça que serveix per diverses funcions. P.ex., el ritu del foc pasqual o per fer petites processons. Sovint s'aixequen en aquest lloc les torres campanars. El seu so, toc, retoc, repic, trilleig o en el cas de carilló ens ofereix una melodia del tot desconeguda o bé que ens transporta a temps passats. També poden avisar o advertir amb el seu toc del risc de malalties, perills o incendis. Malauradament avui el seu so molesta molts vilatans. Llàstima!

Un cop dins i donada la volta de visita a tots els altars, amb la parada al major i al seu retaule amb més deteniment, recordem una petita capella en la qual lluïa una petita llum vermella que ha cridat la nostra atenció. Fem unes passes enrere i entrem dins. Què significa aquesta petita llum vermella? En totes les esglésies lluu dia i nit. D'aquí ve el nom de "llum perpètua". Simbolitza l'omnipresència de Crist i assenyalava el lloc del tabernacle. Tabernacle significa "tenda". En aquest lloc, sovint dins del luxós i tre-

ballat sagrari, hi ha les formes consagrades, reservades per a una posterior distribució entre els fidels.

És el lloc reservat a l'oració, meditació i silenci. Silenci especialment audible, que convida al recolliment i a abstraure's per uns moments de tot el que ens envolta. Si en llegir el que antecedeix, se us escapa el riure: proveu-ho i veureu que gairebé tot pot ser possible, qui amb la boca closa, el cor obert i la ment escrutant els misteris de la nostre fe, medita...

Esglésies no són museus. Però la majoria són vestides amb costoses obres d'art. Frescos pintats a les parets per encomiats artistes i finestrals amb vidrieres policromades i emplomades que filtren la llum amb deliciosos matisos.

Estàtues de la Verge Maria, de la vida de Jesús o la d'algun Sant, les contemplem no tan sols perquè es tracta d'obres d'art, sinó que també ens recorden que formen part de la gran família del nostre Déu. Confiem a l'Altíssim els nostres íntims pensaments sobre el nostre passat i el nostre esdevenidor.

Si agenollat dius: Senyor, és que jo no sé resar, i ho dius amb senzillesa, humilitat i fe, pensa que sense voler ja has iniciat la pregària desitjada.

Gairebé tot el que antecedeix sobre la visita a una desconeguda església és traducció "lliure" d'un opuscle que vaig trobar el dia de Nadal, en assistir a l'església de Sant Stephan de Dreieich a prop de Frankfurt, i m'ha semblat interessant trametre-us el subtil missatge de què és portador, mitjançant aquest butlletí.

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Andorrans de novel·la

Joan Peruga va néixer a Santalecina (Osca) l'any 1954, és historiador, resideix a Andorra des de fa molts anys i hi té una vida cultural molt activa, per exemple a través de la premsa del Principat, sobretot de la revista *Portella*, de la qual va ser el primer director. *El museu de l'elefant* (1) és la seva tercera novel·la, la segona dedicada a la saga dels Areny-Plandolit, amb la qual va ser finalista del premi El lector de l'Odissea (2012) de Vilafranca del Penedès. L'obra es pot considerar una novel·la de base històrica, però amb unes dosis molt encertades de fantasia, gosaríem dir que en la línia del realisme màgic. Àlvar Valls, als blogs del *Diari d'Andorra* (25-4-2013) ho ha sintetitzat perfectament: "El nostre escriptor sap combinar a la perfecció les seves dues aptituds: la ciència de l'historiador meticulós i la passió de l'artista que encaixa magistralment la realitat històrica i la ficció." (2)

Perquè *El museu de l'elefant* és, en primer lloc, una gran novel·la, rica en recursos literaris d'allò més variats; rica en registres i en una llengua d'allò més cuidada; rica en personatges d'allò més diversos i elaborats; rica en emocions i en vivències que fan que ens costi deixar-la un cop l'hem començada; rica en humor i ironia; en definitiva, rica en vida. L'obra se centra en la figura de Pau Xavier d'Areny-Plandolit i

Plandolit, un dels disset fills de Don Guillem d'Areny i Plandolit, un personatge de la petita noblesa, tota una institució a Andorra. Pau Xavier va ser un home polifacètic al màxim: un metge avançat que, entre altres coses, ja recomanava l'ús del preservatiu al primer terç del segle XX; un taxidermista i naturalista convençut, capaç de crear un museu a l'estil dels més avançats dels EEUU; un il·lusionista enamorat de la màgia i de la regressió temporal fins al punt d'actuar al Paral·lel amb el nom artístic de "Baró Màgic"; un home inquiet, obert a tot i a tothom, com demostra el requitell de personatges amb qui té contactes, fins al punt que ens fa pensar una mica en Tonet de Beam, de Llorenç Villalonga; un personatge, en definitiva, de novel·la, del qual Joan Peruga sap treure tot el suc.

Però a més a més l'obra té dos altres trets que no podem obviar de cap manera: el primer, la galeria de personatges, diguem-ne secundaris, tractats amb una cura extraordinària que ens interessen des del primer moment: l'Otto, l'Onofroff, el Jacinto Tarongí, el Lluís Vernet, el noi de cal Fusteró (que com tothom, a Andorra, es vol fer ric, ell col·leccionant segells!), el Marcel·lí Vila, àlies Lino, etc, etc, etc. I sobretot, és clar, el Mariano Santos Villacampa, l'anarquista inspirat en un oncle de l'autor; la senyora Neus Gassó, muller de Don Pau Xavier, mare dels seus fills i filles i una enamorada de l'Andorra més autèntica i lligada a la terra i al paisatge; i encara el totpoderós Sr. Mateu, el "Benefactor Altruista de la Pàtria Andorrana".

El segon, la història convulsa de l'Andorra de la dècada de 1930, l'Andorra que fa els primers passos cap a la modernitat, l'Andorra que veu arribar l'electricitat, el telèfon, el turisme, les carreteres i que ja somia en casinos i negocis varis, i que havia de frustrar, en bona part, la guerra civil espanyola, però també la voluntat d'una bona colla d'andorrans de fer les coses a poc a poc i amb bona lletra, mantenint-se fidels a unes llibertats i a unes arrels centenàries, entre els quals el Pau Xavier, la seva muller...

Llegiu-la, assaboriu-la, gaudiu-ne, que no us en penedireu.

(1) Joan Peruga. *El museu de l'elefant*. Editorial Andorra (Col·lecció "Narrativa"), Andorra la Vella, 2013. 438 pàgines.

(2) (darrera consulta 10-2-2015)

LA Coral Xabec DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut. Ens calen veus tant de dones (sopranos i contralts) com d'homes (tenors i baixos). Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

AVÍS EL DISSABTE, 18 D'ABRIL, A LES 7 DE LA TARDA, ES PRESENTARÀ EL LLIBRE DE JOAN MURAY:

HISTÒRIES DE LA VILA... del Masnou III volum

Els qui hi estiguen interessats podeu passar pel nostre local social fins al 17 d'abril, i subscriure-us per obtenir-lo a millor preu. En comptes del seu preu de 20 € ho podreu fer per 15 € pagant-los al moment de la subscripció.

I si, a més, no teniu els volums 1 i 2 i els voleu, o un d'ells, els podeu aconseguir pel preu de 40 € tots tres, o 30 € si és el tercer i un dels anteriors.

ELS VALORS DE L'ANC

(Resum)

Comissió de Discurs i Missatge de l'ANC

L'Assemblea Nacional Catalana és una organització democràtica, popular, unitària i plural, integrada per persones de tota condició social, amb diferents ideologies polítiques i creences religioses, que volem la independència de Catalunya per constituir un Estat de dret, democràtic i social.

La missió de l'ANC és contribuir a la instauració d'una República catalana. L'ANC té una àmplia presència en tots els àmbits i sectors de la societat catalana i vol exercir d'eix vertebrador mostrant la capacitat per liderar el procés cap a la independència.

La seva acció individual i col·lectiva és la següent:

1. Justícia social: Concepte basat en l'equitat, la igualtat d'oportunitats i els drets humans, drets socials, salut, ensenyament, serveis socials i habitatge digne.

2. Democràcia: Per a l'ANC, la democràcia constitueix un valor fonamental, tant a nivell intern com a nivell nacional. Serà la majoria del poble de Catalunya qui, de forma pacífica i democràtica, decidirà com serà la nova República en un procés paral·lel de transparència i de regeneració política.

3. Llibertat: Consisteix a no estar subjecte a un poder estrany, és a dir, que hom no hagi de fer el que un altre li imposa. La primera llibertat que l'ANC vol i defensa és la nacional de Catalunya, com també la individual de totes les catalanes i catalans per exercir el seu dret d'associació, opinió, expressió, acció i decisió. I que es respecti i empari tots els aspectes de la llibertat individual i col·lectiva dels ciutadans d'acord amb la nostra realitat social, cultural i política.

assemblea.cat

ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Al Masnou
!!! Decidim!

2 0 1 5

Arran de sòl

Pledebuit

Nosaltres, els quissos mascles, necessitem un arbre, un fanal o un pal per fer les nostres necessitats menors.

Si em pregunteu per què ho fem, no us sabré donar raó; deu ser així des que el món és món. És clar que en temps en què pels carrers no hi havia fanals per il·luminar-nos de nit ni pals per aguantar les línies elèctriques, només podiem fer servir els arbres per recolzar-hi la pota.

Un altre misteri a resoldre és com s'ho fan els meus congèneres de llocs desèrtics, sense ni un arbre per remei. Potser allà s'han acostumat a fer-ho com les femelles, aclofades.

I ara, a aquestes alçades de l'escrit, us deureu preguntar: de què carai ens vol parlar avui aquest quadrúpede?

Doncs de què sinó dels arbres!? De què us pensàveu?

Sí, nosaltres, els qui anomenem el millor amic de l'home (no sé si de la dona també), per orinar necessitem recolzar la pota a un lloc; i d'aquests, tal com us deia al començament, el més escaient és un arbre.

Per això, cada cop que presencio la mort d'un d'ells, el cor se m'encongeix i fins i tot les tripes se'm regiren, i em vénen més ganes de fer aquesta necessitat de què us parlava.

Això ve a tomb perquè sobint pots veure que una altra palmera ha fet la fi d'en cagaelàstics; vaja, que se n'ha aparroquiinat els escarabats morruts. Veus, les fins ara elegants fulles de palma, que miraven el cel, que l'una cau per aquí i l'altra per allà, talment com si de cop aquell arbre tan elegant, de sobte s'hagués tornat descuidat i anés ben despeninat.

Oh, i una altra cosa, si no es posa fre a aquest depredador, arribarà un dia que les palmes i palmons d'anar a beneir pel Dia de Rams hauran de fer-les de plàstic. Ja estic veient els comerços aquells que tan de moda estan, on tot és barat (però de mala qualitat), fent palmes i palmons, tal com ja fan amb els avets de Nadal. Després, passada la festa, es podran plegar i guardar fins a l'any següent (traient-los, és clar, la pols).

Però a part de les palmeres, també es tallen o, millor dit, es maten altres arbres i no per plagues animals, a no ser que la febre constructora, i de vosaltres mateixos, ho anomenem plagues i animals.

No fa gaire, bo i fent un tomb pel poble, vaig observar que uns pins centenaris que estaven en un pati d'un carrer ben cèntric eren tallats sense cap mirament i, pel que es veu, amb el vistiplau de qui pot autoritzar-ho (això és el que es deia).

No sé per quins set sous ho feren, si per fer-hi un garatge, perquè les seves arrels malmatien clavegueres o per què.

Però em sembla que avui dia, que teniu tants mitjans tècnics per a tot, i a sobre fins i tot hi ha polítics que són o es diuen ecologistes, verds o com es diguin, aquells bells i vells exemplars, dos veritables gegants verds, s'haurien pogut salvar.

Els haurien pogut treure sencers, i traslladar-los, fos un parc, uns jardins, o a on fos; però salvar-los i seguir gaudint de la seva majestuosa estampa. Podrien haver-los posat en algun jardí municipal on les palmeres moriren.

Apa, bup, bup.

Cròniques

VISITA CULTURAL

Human Bodies

V. Domingo

El dissabte 21 de febrer, un grup de socis, supervivents de la grip que fueu-ja el Masnou, vam anar a Barcelona per visitar l'exposició sobre el cos humà –*Human Bodies*– reconeguda internacionalment.

Vam agafar el tren fins a l'estació de Sants i, en contra de les prediccions del mal temps, sense cap gota de pluja, tot passejant anàrem cap a la plaça d'Espanya. Pel camí vam visitar el Parc de Joan Miró, més conegut com a Parc de l'Escorxador.

El 1978 es van enderrocar el edificis que formaven l'escorxador de la ciutat i en el seu lloc es va fer un extens parc, amb un estany, en el mig del qual l'artista Joan Miró va aixecar un escultura dita *Dona i ocell*, de vint-i-dos metres d'alçada, acabada el 1982. Jun- tament amb altres dues grans obres, va ser construïda per donar la benvinguda a les persones que arribaven a la ciutat per terra, mar i aire. De les altres dues, una és a la Rambla, en el pla davant del mercat de la Boqueria, un paviment de mosaic de quasi 400m² (1976), i l'altra, un gran mural a l'aeroport (1970).

Arribats a la plaça d'Espanya, entràrem al Centre Comercial Arenes, dintre de l'antiga plaça de toros. És un centre

comercial com tots el nous fets a Barcelona, plens de botigues, bars i restaurants, gimnàs, cinema i sala d'exposicions.

Human Bodies és un viatge per l'interior del cos humà, amb la tècnica de la plastinació. Amb una audioguia molt ben feta vam recórrer les diferents sales, des del primer dia de vida fins a totes les parts del nostre cos: esquelet, musculatura, sistema circulatori, nerviós, digestiu, cerebral, reproductor. Va ser una gran experiència que sobrepassava tot el que vam aprendre a l'escola, institut i universitat. Estava tot molt ben presentat, sense tenir cap angúnia

durant la visita.

Satsifets de passar un bon matí, uns tornarem al Masnou i altres ens quedàrem a la ciutat.

CAMPIONAT DE NADAL DE DÒMINO DE GDM

Aquests són els participants del campionat de dòmino del Nadal de l'any passat. La fotografia havia de sortir publicada el passat mes de febrer, però els follets de la impremta van fer de les seves. En demanem disculpes. Encara que una mica tard, aquí els teniu; aquests en foren els protagonistes.

Dites i personatges populars (19)

Albert Vidal

Per què diem que algú és un PAU TIMBALES?

Es diu que algú és un Pau Timbales quan és molt *curt de gambals* (vegeu el significat de *curt de gambals* en el Butlletí de *Gent del Masnou* del mes de gener d'enguany), és a dir, un beneït, amb molt poques llums a l'enteniment.

Segons la dita popular, en Pau Timbales va ser el compositor de la tonada de les trampes de la processó del Corpus, aquell repic tan senzill de timbals que només fa "pam, pam".

Doncs bé, es veu que això va ser una feina molt difícil i complicada per a en Pau Timbales, al qual, per poder-la

dur a terme, van caldre set llargs anys només pensant com podria ser el so que buscava, dedicant-se per complet a trobar el repic més escaient.

Fins i tot es diu que durant tots aquests set anys va estar tancat sota terra, en un profund avenc, tan fosc i silenciós que ni la llum de l'exterior ni cap remor que vingués de fora el poguessin distreure de tan delicada feina de composició musical.

Per això es diu que és un Pau Timbales aquell qui vol fer creure que és molt difícil una activitat i que cal dedicar-s'hi molt, quan, en realitat, és prou senzilla per ella mateixa.

GENT DEL MASNOU

Informa

Exposicions

Fins al 26/3

Versions de la pintura (col·lectiva)

Del 28/3 al 23/4

Quatre pintors masnovins (col·lectiva)

L'enigma V.D.R.

Solució del mes de febrer:

És un ós polar i l'ós
és de color blanc

Enigma del Març:

De què ompliràs una capsa perquè quant més en tingui
menys pesi?

DÒMINO

Vols jugar al dòmino? **Vine-hi.**
No en saps? **Te n'ensenyarem.**
Ja en saps? **T'ajudarem a
millorar el teu joc.**

Socis 6€ - no socis 12€

Cada dilluns i dijous de 6 a 1/4 de 9 del vespre.
Inscripció a Gent del Masnou de 6 a 1/4 de 9 del vespre
Vocalia Recreativa

Cursos de teatre per a totes les edats Vine-hi i... actua

627 630 082 (Oriol) · 676 334 144 (Aina)

Diumenge amb lletres

Diumenge 29 de març a les 7 de la tarda

Rauxa grup escènic de Gent del Masnou

ENTRADA GRATUÏTA

49è Curs de Balls de Saló de Gent del Masnou

febrer-maig del 2015

Cada divendres de 20.30 a 22.

A partir de nivell 0

Preu parella soci: 80 € / no soci 90€

Inscripcions a

Gent del Masnou Dr.Agell, 9,
de 6 a 2/4 de 9 del vespre 93 126 82 20

Vocalia Recreativa

gentdelmasnou@gmail.com

Curset trimestral de ioga

Tots els dimarts de 19.30 a les 21

Aprendreu tècniques de meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, *pareo* i roba còmoda.

Preu trimestral: 80 €. Socis 70 €

Inscripcions a Gent del Masnou Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9
Vocalia Recreativa

Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Novell

Diu el *Gobierno de España* a través del seu *Instituto Geográfico* que la primavera comença el 20 de març. I que el diumenge 29 de març avançarem el rellotge. L'arribada de la nova estació la podem celebrar tot anant al teatre, però el saltiró del rellotge no ens afectarà perquè té lloc en una hora gens teatral.

Plenament immersos en l'any de Vilafranca del Penedès —Capitalitat Cultural Catalana del 2015, www.vilafranca2015.cat—, el mes es presenta amb algun pètal i naixements florals. Entendrem que nosaltres també som caducifolis i que brotarem de nou. Que ja ens convé.

Data remarkable: el 7 de març (7-m). En l'àmbit de la infraestructura, la comunitat cultural i la persistència social, és quan Vilafranca acull l'**Assemblea de la Federació d'Ateneus de Catalunya**. Lleure, cultura i ciutadania com a objectius en un món cada vegada més desigual i més jeràrquic, ple de cava made in Lidl.

I aquest mateix dissabte 7 a les 21 h **Anna Barrachina** (ja no la Rosa Novell) comparteix escena al Teatre Monumental de Mataró amb Abel Folk i Jordi Brau. Novell: li donaria totes les flors del món amb la flaire més intensa que desprenen els somriures més sincers d'un plaçid diumenge.

Missatge remarkable: **The Chancettes** tenen raó. Ens diuen **#DPUTUCool**, al Molino (www.elmolinobcn.com), fins al 29-m, amb un preu d'oferta a Atrapalo.com de 16,80

euros, en una consulta en línia feta el 23 de febrer.

Orientació remarkable: una mica extraviats sí que anem. Curiositats i comèdies teatrals ens engolleixen: *Orgasmos, la comedia* a Aquitània Teatre (Av. de Sarrià, 33; amb Roger Pera i Cristina Brondo), una —en recta final— *Cremats* al Teatre Apolo, uns *Animals de companyia* a la Sala 2 del Club Capitol, una *Cloaca* al Versus Teatre, un Jorge Javier de Telecinco que presentarà *Miguel de Molina al desnudo* a final de mes al Teatre Coliseum de 1177 butaques...

Ens quedem aquests **fertilitzants primaverals**. **Il·lustratiu:** Sala Muntaner amb *L'alè de la vida* (Mercè Arànega i Anna Güell a escena, fins al 7-m, dirigides per Magda Puyo), Teatre Goya i *Las amistades peligrosas*, Teatre Romea i *Els veïns de dalt* (des del dia 19; autoria i direcció Cesc Gay), Teatre Akadèmia i *La voix humaine* de Jean Cocteau (amb la soprano-actriu Uma Ysamat; del 13 al 29-m), Festival de Titelles de Barcelona al Poble Espanyol (21 i 22-m), Espai L'Amistat de Premià de Mar i *Informe per a una acadèmia* amb Ivan Benet el dia 21.

El 29 de març és el Dia del Geganter. Cercavila a Vilafranca a les dotze del migdia: Gegants de Vilafranca, Gegants Petits de Vilafranca, Gegants de la Ciutat de Barcelona. Tal vegada un capítol estrany, en Ra-(en)Joy, caldria que anés al davant de tota la comitiva. Perquè realment aquí, ben de debò, tothom ens està prenent el pèl, els de casa i els aliens.

Sol solet, vine'm a veure. Vine'm a veure.

La punta de la llengua (63)

Esteve Pujol i Pons

Hi ha molts partidaris de la independència política, però també cal ser-ne de la independència lingüística, vull dir no estar sotmesos com uns babaus a llengües foranes.

Penso que som uns sotmesos quan *encenem* i *apaguem* la ràdio o la televisió, en comptes d'**engeguem** i **tanquem**; quan *asseguem* (o pitjor encara *sequem*) la roba, en comptes d'**eixuguem** (per tant, res de *secadora*, ni de roba ni de cabells!); quan *posem la taula* i *traïem la taula*, en comptes de **parem taula** i **desparem taula**; quan diem *les 8, les 9, les 10, les 11 de la nit*, en comptes de **les 8, les 9, les 10, les 11 del vespre** (i tampoc no hem de caure en el parany dels homes del temps quan diuen *tarda-vespre*; diguem senzillament el **vespre** o bé **tarda** i **vespre**); quan ens *donem compte*, en lloc d'**adonem**; quan *donem petons*, *donem abraçades*, *donem por*, en

comptes de **fem petons**, **fem abraçades**, **fem por**; quan alguna cosa *dóna la impressió*, *dóna l'efecte*, *dóna goig*, *dóna fàstic* en comptes de **fa la impressió**, **fa l'efecte**, **fa goig**, **fa fàstic**; quan diem *pel matí*, *pel migdia*, *per la tarda*, *pel vespre*, *per la nit*, en comptes d'**al matí**, **al migdia**, **a la tarda**, **al vespre**, **a la nit**; quan diem *les tres i quart*, *les sis i mitja*, *les nou menys quart*, en comptes de **un quart de quatre**, **dos quarts de set**, **tres quarts de nou**; quan diem *dos noies*, *dos llibretes*, *dos vegades*, *dos-centes dones*, en comptes de **dues noies**, **dues llibretes**, **dues vegades**, **dues-centes dones**.

En aquest comentari tinc en compte la modalitat dialectal del nostre entorn geogràfic; en d'altres indrets de parla catalana, hi ha d'altres expressions ben genuïnes i legítimes.

PASSEJADA MATINAL PEL
NOSTRE ENTORN

AMICS I ANTICS ESCOLTES DEL MASNOU

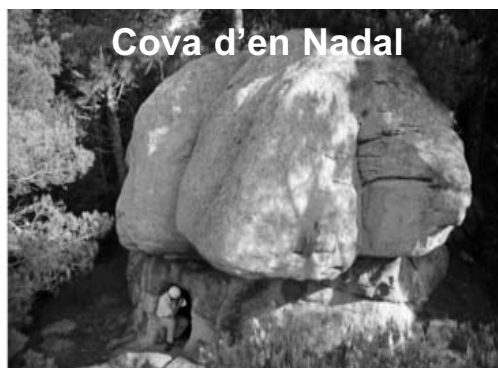
Els eremites de Céllecs

Diumenge 15 de març de 2015

Sortida a les 9 de la "Plaça Dels Cavallets" (Marcel·lina de Monteys) del Masnou amb cotxes particulars cap a la Roca del Vallès, demarcació d'Òrrius. Si no podeu portar el cotxe hi ha un nombre limitat de places disponibles.

Dificultat Tècnica: **Fàcil**. Temps: **2.30h**.

Més informació: Francesc Montañá **629 098 764**
o bé: francesc.montana@angelini.es

Cova d'en Nadal

La cova d'en Nadal" o "del ermità es pot situar a la mateixa serralada de Céllecs, prop del Mas Nadal, seguint el camí d'Òrrius al Raval de la Roca (actualment Vilanova del Vallès). Aquest formaria part d'un conjunt que es troba situat a una alçària de 300 m. sobre el nivell del mar. El conjunt va ser donat a conèixer per Carreras Candi l'any 1909 i va interpretar les restes com un conjunt de "tombes cristianes primitives" que amb els paral·lels citats (Olérdola, Taveret...) els situa a l'època carolíngia. Aquest grup d'eremitoris va ser excavat pel Grup Arqueològic de Vilassar de Dalt l'any 1951 dirigits pel Sr. Jaume Ventura. Els resultats de les excavacions van ser publicats anys més tard per Pau Ubach dins les seves memòries

Demanem puntualitat

Activitat oberta i gratuïta per a tothom

Durant el trajecte es donarà esmorzar a càrrec de l'organització.

akelamasnou@gmail.com
akelamasnou@hotmail.com

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Patates al forn

Ingredients per a 4 persones:

4 patates tipus Kennebec, per exemple. Una mica d'aigua. 2 flors de bròquil tallades molt finament. Un pessic de sal. 1/4 de tassa de crema de llet. Una mica de pebre, preferentment blanc. 150gr de formatge ratllat. 2 escalunyes per trinxar. 2 tires de cansalada cuinada

Com fer-ho:

- 1. Punxeu les patates pertot arreu i deixeu-les coure al microones i gireu-les de tant en tant fins que siguin cuites, aprox. 16 minuts. Deixeu-les refredar uns 12 minuts.**
- 2. A part, coeu el bròquil. Si ho feu al microones, en un estoig de vapor, afegiu-hi 2 cullerades d'aigua i en 3 minuts ho tindreu fet. Si ho feu amb olla, feu-lo bullir amb aigua i tapat fins que estigui ben tendre, compteu uns 5 minuts. Un cop cuit, deixeu-lo escórrer.**
- 3. Un cop fredes les patates, en tal·leu la part superior, més o menys a 1/4. Buideu-les, també els barrets superiors, i poseu-ho en un bol gran. Aboqueu-hi el formatge ratllat (no tot), la crema de llet, la sal i el pebre i amasseu-ho fins que quedi cremós. 4. Ara afegiu-hi el bròquil, la cansalada i la mica d'escalunya ben trinxada i ho treballeu fins que en quedi una massa ben homogènia.**
- 5. Farcieu les patates amb aquesta mescla i poseu-hi per sobre la mica de formatge que ens quedava.**
- 6. Abans de portar-ho a taula, torneu a escalfar les patates al microones fins que es fongui el formatge.**

Creieu-me si us dic que tothom us aplaudirà!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

43è APLEC DE LA SARDANA AL MASNOU

28 de març Vigília d'aplec

A l'Espai Escènic de Ca n'Humet a les 19. **Concert per música de cobla**
Presentació oficial a la vila del Masnou de la **punt cat cobla**
Entrada lliure

43è APLEC DE LA SARDANA AL MASNOU

El proper 29 de març d'11 a 21 al Pati del Casino

Cobles: **Marinada - Jovenívola de Sabadell - Principal de Llobregat**

Matí: Exhibició de colles veteranes. Dinar de germanor*

Tarda: Concurs de colles improvisades - estrena d'una sardana dedicada a l'entitat del cor infantil de la Unesco del Masnou

Entrada lliure

*Dinar: 16€

Per a reserves truqueu al **666 359 166 - 639 827 959** abans del dimecres dia 25 de març

ELS GRUMETS DEL QUETX

Joan Muray
Vocal de Cultura

Un institut de la nostra vila, vila marinera per excel·lència, l'Institut Maremar, està fent, junt amb l'Associació d'amics del quetx Ciutat de Badalona, amb el suport de l'Ajuntament del Masnou, un crèdit per als alumnes de 2n d'ESO en el qual se'ls formarà en el món de la navegació de vela.

Crec que és un fet molt interessant, i més per al Masnou, que fou una vila capdavantera de la navegació de vela durant el segle XIX, època en què a la vila va arribar a haver-hi quasi vuit-cents capitans,

i pràcticament quatre-cents vaixells eren propietat o foren capitanejats per masnovins, que uns joves s'interessin per aquella manera de navegar, tan antiga com les velles cultures de la Mediterrània.

Aquest projecte, sorgit de l'Escola del Mar de Badalona, és fet al quetx que porta el nom de la ciutat, que és un veler danès armat el 1929 i capitanejat durant anys i panys per Edward Allcard (actualment resident a Andorra i amb cent anys).

L'equip organitzador està format per Margaret Themistanjioglus, coordinadora; Marcel Mongay, capità de marina mercant i del quetx; així com pels també capitans Juanjo Navarro i Quim Garriga; i, com a president de l'AaqCB, Pere Alemany.

Desitgem, doncs, tant als grumets com als organitzadors, una bona singladura.